

ЧОГО ШУКАЄМО?

Шукати стали землю обітовану,
Бо щось у нас немов не те й не так,
Свою лишивши, наче фараонову,
Пішли через пустиню й солончак.

Манила нас садами Вавілонія,
Додому повернутись довелось,
І ось вже “незалежна” ми колонія,
Тепер шукаєм винного когось.

Ну що було б нам придивитися тоді,
Дарма пенати рідні не ганьбить,
В саду своєму дочекатися плодів,
Нікому не творити чолобить?

Душа черствіє, як неправедне життя,
І пусто без надії в голові,
В чужі поля вивозять в нас своє сміття
Шукають щастя на чужій крові.

Сто років тому смута тут уже була,
Страждали потім кілька поколінь,
І не одна над краєм буря пронеслась,
Аж ледве піднялися із колін.

Невже потрапимо в ті ж нетрі знову ми,

Коли надворі двадцять перший вік,
Та знов вмиватись будем гіркими слізьми,
Як забредемо знов в глухий тупик?

На Захід дивимось вже без надій дійти,
Давно не віримо в біблійський міф,
Не світять західні омріяні світи,
Бо там Тартар, там мучився Сізіф.

Чого шукати прирекли самі себе?
Що загубили в тих чужих краях?
Для чого вибрали, як кару із небес,
Гіркий, що не веде нікуди шлях?

Дата написання вірша: 2021-01-10